

Haka, a la catalana

S'anomena *Haka* el conjunt de danses rituals que exerciten els jugadors de la selecció de rugby de Nova Zelanda, els *All Blacks*, abans dels enfrontaments amb els seus adversaris, amb la doble finalitat d'augmentar la seva pròpia competitivitat i, alhora, atemorir el rival. Cal recordar els molts bons resultats i l'assoliment de campionats importants d'aquesta gran selecció nacional, atès que després de la *Haka* competeixen amb tota l'efectivitat que són capaços d'aconseguir.

A Catalunya fa força temps que ens hem acostumat a practicar una varietat de *Haka*, que enfarfeguem a vessar amb tota mena de detalls, atès que donem sortida a la nostra gran capacitat teatral, que consisteix a fer molts escarafalls, molta exhibició de plumatge ben acolorit, crits desesperats, moviments compulsius, declaracions altisonants i pomposes, balls de saló i tota mena de rituals per espantar l'enemic i pujar la nostra moral, però que aconsegueix espantar els propis jugadors i motivar els contraris, atès que no continua mai amb un partit competitiu amb tota la voluntat de guanyar, ans al contrari, es perd sempre el partit, gairebé per incomparança de Catalunya.

En el rugby és fonamental el joc d'equip, l'acceptació

dels rols de cada jugador i del lideratge escollit, el reconeixement de l'adversari i l'aplicació correcta de les normes i, per descomptat, competir des del primer minut fins al darrer amb la convicció i la voluntat de guanyar. En el món del catalanisme / independentisme no hi ha mai joc d'equip, no s'accepta cap lideratge, no es reconeix l'adversari de manera adient, sinó que més aviat és va a la recerca de l'enemic a les pròpies files, no s'apliquen mai correctament les normes i, sobretot, sempre es defuig els partits de campionat, sempre s'aparca el partit final, aquell que et dona el campionat, sempre hi ha lesions i baixes formes que fan impossible l'assoliment de cap fita definitiva.

No cal explicitar que els nostres enemics coneixen perfectament la nostra al·lèrgia a competir, saben, amb tot luxe de detall, que, quan comenci el partit de debò, l'àrbitre comprovarà que el nostre equip no s'ha presentat i que demana més temps per entrenar una nova tàctica guanyadora, aquesta sí, que provarà *ad kalendas graecas*. Sembla ser que l'estadi, que presentava una gran entrada, té les graderies amb menys gent cada dia que passa.

Joan Carretero
President de Reagrupament

Sumari

Internacional

Connectar-se al món

per Josep Sort

PÀGINA 2

Municipalisme

Regeneració democràtica: retribució única

per Francisco Garcia

PÀGINA 3

Cultura

Mercadeig i llengua nacional

per Teresa Casals

PÀGINA 4

Testimoni gràfic

Reportatge de les presentacions de la candidatura Millor Barcelona

PÀGINA 5

Territorials

Moviments assemblearis

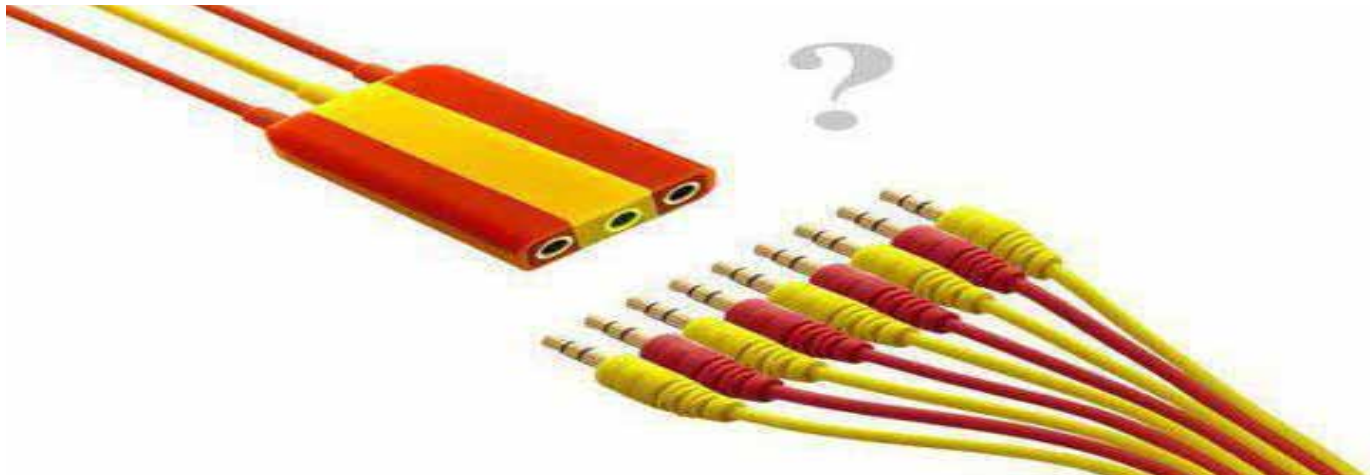
per Xavier Todó

PÀGINA 7

I més...

La secció habitual de llibres de Pere Torra i la secció d'humor

Connectar-se al món

La paraula desconexió, pronunciada pel President Mas ara fa uns dies, ha fet fortuna. Naturalment es referia a desconnectar Catalunya de la seva dependència espanyola. Una connexió que ens xucla la sang i els quartos. Mai no podem tirar endavant si no executem de forma clara i contundent aquesta desconexió i aconseguim que els nostres recursos que produïm, que els nostres diners que generem, els puguem controlar de forma sobirana, i no que se'n vagin a Madrid i en perdem un munt. Cal que ens connectem al món, però que l'endoll el controlem nosaltres, els nostres representants polítics, les nostres empreses. En definitiva, els catalans i les catalanes, que creem una considerable riquesa bruta que, si en tinguéssim el control, generariem unes polítiques socials i econòmiques que millorarien el nostre benestar material. Connectats amb la xucladora Espanya, repeteixo, no hi ha futur.

El govern espanyol, amb el senyor Rajoy al capdavant, ha intentat contraargumentar, i ho ha fet aprofitant dos esdeveniments recents: la inauguració de la connexió de la MAT entre els estats espanyol i francès, en territori català. I, arran de la confirmació de la

construcció del Midcat, una infraestructura estratègica de proveïment de gas algerià a Europa, que passarà també per Catalunya. En ambdós actes polítics, Rajoy va remarcar la importància de la connexió entre els estats del món. Pretenia presentar Mas com un aïllacionista o un partidari de l'autarquia. Òbviament no se'n va sortir, atès que oportunament s'han fet públics informes i reports sobre el nivel d'internacionalització i globalització de l'economia catalana, amb milers d'empreses que exporten arreu.

Aquest (fals) elogi de la connexió global, contrasta amb els fets que el govern espanyol porta a terme. Un d'aquests fets és la presentació d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Acció Exterior aprovada pel Parlament de Catalunya a les darreries del 2014. I també contra la creació de dues oficines de la Generalitat a Viena i Roma.

En què quedem, doncs, Senyor Rajoy? La connexió internacional és bona o no ho és? Perquè, quin sentit té intentar impedir que la Generalitat implementi una política d'acció exterior? Que no haviem quedat que connectar-se amb el món és fonamental?

Per al govern espanyol, la resposta és obvia. La Política

d'Acció Exterior és bona depèn de qui la faci. Si la fa ell, és bona. Si la fa el govern català, és dolenta. I fixem-nos que no em refereixo a la política diplomàtica, la qual consisteix en negociacions d'estat(s) a estat(s) i signatura de tractats que vinculen les parts. No, em refereixo a establir relacions amb organismes o entitats de fora del país, per tal de fomentar els intercanvis de tot tipus, des de econòmics, culturals, polítics. És a dir, exercir una actuació exterior imprescindible en el context global actual.

Aquesta voluntat d'impedir l'actuació exterior de la Generalitat, que, per altra banda, porta dècades fent-la, demostra clar i net el tarannà retrògrad del govern espanyol i entra en una flagrant contradicció amb el discurs de cara a la galeria. Pretendre evitar que un actor com Catalunya, que té una vocació global multiseccular, es connecti amb el món és com intentar posar portes al camp. Una bestiesa. Per això, el més assenyat és connectar-se al món directament, i deixar de ser la reserva estratègica d'Espanya. És urgent.

Josep Sort

Regeneració democràtica: retribució única

Avui m'agradaria parlar-vos sobre Regeneració Democràtica (ho poso amb majúscules ja que com sabeu totes i tots, aquest és un dels puntals de Reagrupament Independentista). Però no només m'agradaria parlar-vos de les coses que ja coneixem per haver-les escoltat abans, com la no acumulació de càrrecs, la durada màxima de dues legislatures per a tots el càrrecs d'elecció directa, l'oficina de representació perquè tots els veïns i veïnes puguin anar a expressar el seu malestar o a fer les demandes pertinents a aquell polític, l'elecció per llistes obertes en circumscripcions petites perquè aquella persona elegida sigui l'autèntic representant de la zona del país on viu. Tot això, com deia abans, ja ens és conegut a tots els reagrupats, ja que ho hem sentit i parlat en moltíssimes ocasions i ho incorporem al nostre ideari com a formació política. Avui vull parlar-vos d'un concepte nou (en veritat no tant nou) que, la gent de Barcelona, hem incorporat al nostre programa electoral dins de la coalició Millor Barcelona. Aquest concepte és el de la

Retribució Única.

No pot ser que, tal i com passa actualment, un batlle, en aquest cas l'alcalde de Barcelona cobri diverses vegades per fer el mateix. M'explicaré. A la web de l'Ajuntament està indicat el sou que rep el Sr. Xavier Trias, com a alcalde de la Ciutat Comtal, però a aquest sou se li han de sumar diversos afegitons, com el Plus de Representació (què no és alcalde? Doncs és lògic que vagi on vagi representi la ciutat, no? I per això ha de cobrar més?); Plus de Mobilitat (però si té xofer pagat amb calers de l'erari públic!); dietes per assistir a les reunions (que les reunions no formen part del treball d'un alcalde? Per què s'han de cobrar a part?). A més, és clar, de plusos com d'antiguitat (cada 5 anys que porta a l'Ajuntament li van sumant un quinquenni. Ara ja en porta dos); pagues extres, etc. Per cert, un Sr. Xavier Trias que diu ser metge, però que en aquest ofici només hi ha treballat 7 anys i, en canvi, en porta ja 34 fent de polític.

No creieu que seria molt més entenedor per a tothom i molt més clarificador i transparent

que l'alcalde cobrés només una quantitat per tot això? Sense cap tipus de Plus. Doncs això és el que des de Millor Barcelona reclamem i incorporem al nostre programa electoral i que ens comprometem a dur dins de l'Ajuntament si sortim escollits i hi tenim representació. Tal i com diu el nostre candidat Ignasi Planas: "Cal absoluta transparència en les retribucions dels càrrecs municipals, on la retribució sigui única, i no una retribució base sobre la qual s'afegeixen plusos, bons, dietes, etc. fins a fer impossible de conèixer la quantitat de retribució. Els ciutadans tenen un salari que cobren per fer la feina, i no després una altra retribució per anar-hi. S'ha d'acabar amb aquesta manera d'actuar i establir, una única retribució per al càrrec que la persona ocupa".

Entre totes i tot farem que la Regeneració Democràtica entri, per fi, dins de l'Ajuntament de la capital del país.

Francisco Garcia
Conseller de Districte a
Barcelona

Mercadeig i llengua nacional

Tot i que sembla que els polítics fan un esforç de contenció i procuren no incendiar més el debat sobre la cooficialitat del castellà en la futura república catalana, en cercles més reduïts es continua fent bullir l'olla i, en els projectes de nous models de constitucions es van configurant les posicions a favor o en contra de l'esmentada cooficialitat.

Potser no era el moment més oportú per encetar aquest debat. Potser la prudència aconsellava requerir els especialistes i no seguir les consignes dels líders polítics sense cap més reflexió que l'obediència de partit i la recerca dels vots.

Però s'ha actuat amb imprudència i cal afegir-se al debat. En el document de Reagrupament «Organitzant el nostre futur lliure», precursor dels diversos documents que s'estan redactant actualment, pel que fa referència a la llengua de la nova república catalana, diu: «Les llengües oficials a Catalunya són el català i l'occità en la seva variant aranesa, a la Val d'Aran» «El català i l'occità són les nostres llengües nacionals, per tant han de ser l'opció més fàcil per viure a Catalunya» «No es discriminarà ningú per raó de la llengua que parla»

Aquesta continua essent la proposta de Reagrupament i la meua. No hi ha cap voluntat essencialista ni cap voluntat d'exclusió en aquest plantejament. Senzillament volem que les futures generacions puguin continuar vivint en català a Catalunya i aquesta és la responsabilitat del futur Parlament i del Govern que hagi de dirigir el país.

Amb la voluntat de veure el got mig ple, s'han fet diagnòstics molt equivocades en relació amb la vitalitat i la salut del català. Hem comès l'error de manifestar que la llengua catalana, malgrat

els esforços planificats d'un estat inhòspit i la poca voluntat lingüística de molts catalans, que abandonen la seva llengua a les primeres de canvi, anava normalitzant el seu ús. No és veritat. Pel que fa a l'ús social, les interrelacions són en castellà en un 58% i en català en un 30%. El català està en una situació de feblesa manifesta. Dues llengües en contacte, l'una de gran abast, l'altra d'abast mitjà, el castellà amb la força d'un estat al darrera i el català intentant sobreviure no poden resistir el bilingüisme per molt de temps. Primer es produeix una situació de diglòssia, després el procés de degeneració de la llengua feble i, finalment l'assimilació.

Aquells que parlen per boca d'altri, els qui obeeixen consignes sense cap argument científic poden dir: «Només pel fet de tenir un estat que la protegeixi, la llengua catalana ja tindrà moltes més oportunitats de sobreviure». És veritat, però no aspirem, només, a la supervivència del català, aspirem a la plenitud de la nostra llengua. Si Catalunya només té als catalans per treure-la de la situació actual, la llengua catalana, també. I ja seria hora que la nostra llengua pogués evolucionar com ho fan

les altres llengües d'Europa, sense entrebancs exteriors, lentament. També és una veritat científica que, si bé les evolucions són lentes i naturals, les degeneracions lingüístiques són ràpides i poden ser molt ràpides. En el nostre domini lingüístic en tenim exemples ben vius i ben recents.

Per acabar, unes paraules per a la reflexió. «Entre todos, devolveremos al catalán a su situación anterior a 1978».... «Es decir, matarlo de hambre y despojarlo del «prestigio» que ha obtenido a costa del castellano». Paraules extrems d'un document que l'inclit persecutor del català, senyor Caja envia al senyor Rivera de Ciutadans en el qual li demana la seva ajuda per mobilitzar els pares de l'alumnat de Catalunya que no s'oposen gaire als programes d'immersió.

Algú es pensa que, si es declara el castellà també oficial a Catalunya, tots els Cajas, tots els Riveres, totes les Camachos no exigiran els seus drets?. Si cometéssim un error tan garrafal hauríem de tastar «lo caloret» de les Fallas compartint foguera amb la Rita.

Teresa Casals

M✓BCN

MILLOR BARCELONA

Junts RCAT+SI

Millor Barcelona, la coalició de Reagrupament i Solidaritat per a les properes eleccions municipals al consistori barceloní, està fent un "tour" de presentacions aquests dies. El candidat Ignasi Planas, acompanyat de la número dos de la llista, Elisabeth Hernández, altres membres dels dos partits i de l'actor i humorista Toni Albà, ha estat ja als districtes de Gràcia, Sants, Horta Guinardó, l'Eixample i Nou Barris. Aquí teniu unes quantes fotografies d'aquests actes.

Les properes presentacions seràn a Sant Andreu (25 de març), Sarrià-Sant Gervasi (28 de març), Les Corts (7 d'abril) i Sant Martí (11 d'abril). Per horaris i llocs podeu consultar el web de Reagrupament o el de la candidatura, www.millorbarcelona.cat. I recordeu que també podreu fer les vostres propostes, per tant, us convidem a anar-hi.

M✓BCN
MILLOR BARCELONA
Junts RCAT+SI

M✓BCN
MILLOR BARCELONA

Reagrupament

solidaritat
catalana per la independència

Moviments assemblearis

Aquests últims anys la nostra societat ha viscut un engrescador nombre de moviments assemblearis que han fet revifar la vida social en molts fronts.

No gaire lluny, moviments com el 15M, antidesnonaments, els 10 mils de Brussel·les, el del dret a decidir i sobre tot l'Assemblea Nacional de Catalunya en defensa de la independència del poble Català, han omplert de reivindicacions i de il·lusions els carrers de les nostres ciutats.

Tots ells amb un ADN idèntic, l'assemblearisme i la base social, i tots ells amb un objectiu comú: obtenir el màxim de suport de la societat per assolir els seus objectius. Una darrera l'altra s'han llançat a cor obert a convèncer la població de la necessitat de canviar aquella forma de governar: legislar a favor d'uns en defensa dels poderosos. I, en comptes d'això, la necessitat que el poble tingui més poder de decisió en els afers que l'afecten.

Tot ells han portat ILPs al diferents parlaments, català, espanyol i també europeu i, si més n'hi hagués, també els ho farien arribar. I de la mateixa forma que tots tenen un ADN semblant, els partits que governen aquests parlaments tenen pràcticament un altre ADN familiar, perquè totes aquestes propostes han rebut una resposta semblant, un resultat nul a les seves perspectives, tot i tenir el gran suport de moltes signatures, d'impressionants manifestacions i d'un suport social notable.

Totes aquests moviments van tenir un fre en algun moment àlgid de la seva lluita: el 15M va ser paper mullat en arribar les eleccions espanyoles. Molts dels que van estar debatent en llarguíssimes acampades van continuar votant els de sempre; els antidesnonaments van veure rebaixades totes les peticions al Congrés espanyol, mentre veien com una proposta sobre la festa taurina tenia més bona acollida que la defensa de la gent que tenia la seva vida i el seu futur hipotecats.

De tots aquests moviments, tant sols un va tenir una resposta especial: les grans accions i manifestacions en pro de la llibertat del poble de Catalunya.

Milions de veus unificades en una única paraula, INDEPENDÈNCIA, tot i els moltíssims esforços del ventall ideològic dels partits d'intentar diluir-la en propostes de federalismes, terceres vies i bon enteniment amb un estat que, l'una darrera l'altra, han estat tombades sens cap mena de respecte per als que eren i són els actuals representants del nostre país.

Una resposta que la població va agrair i va donar la confiança als seus representants en unes eleccions a on tothom tenia posades les seves esperances, tant els que volien un país lliure com els que volien un país sotmès.

Tot i que l'inici del procés és lent, lent, els passos sempre han anat cap endavant, tot i que, ves per on, mentre que la Justícia espanyola i les seves delegacions pertinents no processaven judicialment els moviments com el 15M o els desnonats abans esmentats, el moviment sobiranista, sobretot les decisions preses pel parlament de Catalunya, han estat i de segur que seran perseguides amb tota la duresa pels poders polítics de l'estat espanyol, tant pels que mai han estat al costat del poble, com els que diuen que són del poble i dels seus drets bàsics, sempre però que aquest poble sigui l'espanyol.

Davant de tots aquests impediments legals, bones paraules acompanyades de grans discursos de comprensió del problema i, no cal dir-ho, de donar les culpes als altres d'allò que no volen fer-se responsables de no canviar, els diferents moviments han pres l'únic camí a través del qual es pot fer canviar alguna cosa: presentar-se a les eleccions.

Tant el moviment 15M com el moviment de antidesnonaments formalitzen les seves candidatures per aconseguir que la gent que els donava suport i simpatia tinguin l'opció que el seu vot no es torni a perdre en partits que deuen la seva obediència als que dominen al partit.

Deixen de ser assemblearis, tot i no reconèixer-ho, es vesteixen de progressisme i populisme per aconseguir els seus objectius. Ells ho

tenen clar: per aconseguir els seus objectius han d'assolir el mateix poder d'aquells que, des de la seva cadira de diputat, no els en fan cas perquè no veuen perillar la seva cadira, i per tant no han que modificar la seva forma de governar; els pastís ja està repartit i per tant no cal fer-se mal entre els que tenen el menjar assegurat.

Però què passa amb el moviment social de l'independentisme català? Són els amos i senyors del carrer, són milions de persones, en proporció electoral, més que els altres moviments junts: són on són a l'espera del miracle.

Un miracle tal que els partits catalans que han pres una postura decidida en defensa de la identitat del nostre país deixa perplex tothom, amb els seus comportaments davant dels diferents moments que viu el nostre país.

Mentre la societat s'uneix per donar un missatge de força al món i a l'estat espanyol, els nostres polítics prefereixen engrescar-se en debats que atien la desmotivació, excepte, això sí, alguns dels seus dirigents i alguna base que encara no entenen el que es juga el nostre poble en aquest procés sobiranista.

Aquesta resposta dels nostres partits, acompanyada per la por a fer el pas més important que ja han fet la resta de moviments, aconseguix que el vot independentista continuï tan perdut com abans del principi del procés. Un vot que anhela que algú digui clar i català que tenen una candidatura unitària per avançar cap a un nou país, però, de moment, l'única motivació és l'espera.

Potser ara ja és hora de treure'ns el bon costum de ser més papistes que el papa i agafar l'exemple dels altres moviments, i comencem a ensenyar als nostres polítics quin es el camí que els independentistes volem agafar, no els que ells volen indicar.

Ara és moment d'accions definitives, el carrer ja està agafat, ara queda el poder real.

Xavier Todó

Coordinador Reagrupament
Baix Penedès

El poeta del poble, una apassionada biografia novel·lada de Verdaguer

Andreu Carranza, *El poeta del poble*, Barcelona: Destino, 2015.

Aquest llibre, amb el qual l'ebrenc Andreu Carranza va obtenir el darrer premi Josep Pla, és una biografia novel·lada de Jacint Verdaguer, estructurada en tres grans parts i un breu epíleg. Cada part correspon a un viatge que fa de fil conductor de la narració, mentre es van desgranant els records i esdeveniments passats.

La primera part correspon al "Viatge a la plana de Vic", en què el poeta torna a Folgueroles des de Barcelona, acompanyat amb el seu amic Jaume Collell, després de tenir el disgust que el poema *L'Atlàntida* no resultés premiat als Jocs Florals de 1868. Aquesta part, que acaba amb el fet històric de l'assassinat del general Prim, conté nombrosos salts temporals als primers moments d'èxit del poeta a Barcelona, les trobades a la Font del Desmai, la seva estada al seminari de Vic, la plàcida vida amb els parents de can Tona, etc. La segona part, "Viatge a Montserrat", es basa en la pujada a peu a Montserrat, també en companyia de Collell, per preparar el mil·lenari de l'aparició de la mare de Déu. Aquest trajecte es produeix just després que el poeta va obtenir el 1877 un gran èxit amb el mateix poema èpic rebutjat nou anys abans. S'hi recorda els nombrosos viatges entre la península i Cuba i Puerto Rico a bord de vaixells de la Companyia Transatlàntica i d'altres moments dels més triomfals de la vida del poeta, que entrarà com a capellà domèstic i almoïner al servei del poderós marquès de Comillas,

rebrà oferiments de canongies, serà festejat per la reina Isabel, etc. La tercera part, "Viatge al paradís", narra el viatge en automòbil cap a Vil·la Joana, a Vallvidrera, amb un Verdaguer ja molt malalt. S'hi evocuen escenes del passat entre les quals hi ha les més dramàtiques de la vida del poeta: el viatge a Terra Santa, els exorcismes, els Jocs Florals de 1893, l'expulsió de la casa del marquès de Comillas, els excessos amb les almoïnes, la tèrbola relació de Verdaguer amb la família Duran, la suspensió del dret a dir missa, etc. Aquesta part culmina amb la mort del poeta descrita, de forma excessiva, com una mena d'ascensió a la divinitat.

Els recorreguts dels tres viatges i les respectives evocacions de períodes del passat ofereixen una completa evolució personal de la vida del protagonista. A més, Carranza maneja molt bona informació sobre Verdaguer. Així, per exemple, esmenta el romanç —avui desaparegut— que començava amb el vers «Ja ha caigut la botiflera», referit a Isabel II, com va donar a conèixer l'expert verdaguerià Ramon Pinyol. Cal recordar que el de Folgueroles també és autor d'un «Himne carlí» i se li atribueix certa afinitat ideològica amb el carlisme. Però Carranza no es limita a elaborar una documentada biografia de Verdaguer, sinó que hi afegeix un punt de vista apassionat. Aquest apassionament en ocasions genera una certa tendència hiperbòlica, com l'escena en què després de llegir uns fragments de *Canigó* al grup d'amics de Vic: "Era com si en aquell moment haguessin viatjat vuit segles abans de Crist i haguessin sentit per primer cop la veu d'Homer, recitant la *Iliada* o l'*Odissea*, abans de publicar-se per primera vegada." (387)

Al títol i al començament d'aquest

escrit he dit que aquest llibre és una apassionada biografia novel·lada de Verdaguer. El lector es pot demanar si això és poc o és molt. Com en tantes coses de la vida, depèn. D'una banda, és molt perquè l'obra compta amb un excel·lent treball de documentació; repassa amb encert els principals aspectes de la vida i l'obra de mossèn Cinto; fa aparèixer amb gràcia destacats personatges històrics que van tenir relació amb Verdaguer, com ara Frederic Mistral, Joaquim Bartrina, Antoni Gaudí o Pablo Picasso i els modernistes; passa comptes sense embuts amb els principals responsables de la defenestració que va patir el poeta els últims anys: Claudi López, marquès de Comillas; Narcís Verdaguer Callís i mossèn Joan Güell, cosins de l'escriptor; Jaume Collell, amic de Vic, el bisbe Morgades, etc. D'altra banda, com a contrapunt, però, l'estructura narrativa és massa previsible; molta informació expressada és innecessària i redundant; el conflicte verdaguerià que fa de motor de la història —l'oposició entre el calze i la lira— resulta massa simple i esquemàtic; nombrosos diàlegs no són gaire versemblants i es fan pesats.

El balanç és desigual, però ens ofereix l'oportunitat per tornar a un autor fundacional de la nostra literatura. I encara queda també la passió amb què l'autor ha escrit aquest llibre, és a dir, la ferma convicció que el mèrit de l'obra de Verdaguer consisteix a restituir l'ús literari de la llengua catalana i, amb això, la nostra dignitat com a poble. No és pas poc.

1- Vegeu Ramon Pinyol Torrents, "Verdaguer i el carlisme. Notes aproximatives" a *eHumanista/IVITRA*, Vol. 5, 2014.

Humor

Boet

